

Vanhassa ja haalistuneessa kirjekuoressa luki selvästi minun nimeni. Se oli kirjoitettu mustalla musteella, kauniilla vanhanaikaisilla kirjaimilla ja selkeällä käsialalla. Kirje oli suljettu sinetillä. Hämmästellän tarkastelin sitä aikani, ennen kuin uskaltauduin avaamaan sen. Siististi taitellun paperilapun sisällä luki teksti samalla mustalla musteella ja käsialalla kuin nimeni kuoressa: "Kutsun sinut keskiyön tanssiin, jotka tanssitaan parin päivän kuluttua minun linnassani. Tanssiaisiin pääsevät ainoastaan kutsutut henkilöt ja minä haluan henkilökohtaisesti kutsua sinut mukaan. Tapasimme vasta hiljattain, mutta minä olen jo nyt kiintynyt sinuun. Toivon, että vastaat kutsuuni myöntävästi. Minulla on sinulle valittuna pukukin. Saat sen päivää ennen tanssiaisia ja toivon, että puet sen yllesi. Vaununi noutavat sinut tuntia ennen tanssiaisten alkua ja tuovat sinut sitten takaisin, kun tanssiaiset päättyvät." Näemme täydenkuun aikaan. Kreivi von Athos Tuijotin kirjettä ällistyneenä. Muistin kyllä hämärästi miehen, jonka olin tavannut pari päivää sitten baarissa ollessani. Mies oli puhunut vähän, eikä hän ollut juonut itse lainkaan, mutta tarjonnut sitäkin enemmän juotavaa minulle. Ja ne harvat kerrat, jolloin hän oli puhunut...hänen puhetapansa oli ollut omituisen vanha, ei samanlainen kuin mitä nykyajan miehillä oli. Mutta mikä hänen nimensä olikaan ollut? Kirjeessä luki allekirjoituksena kreivi von Athos...vai että oikein kreivi? Rahaa hänellä ainakin tuntui olevan päätellen siitä, miten hän tarjosi juomia minulle ja hänen hienoista vaatteistaan. Ja mitä hän olikaan tehnyt tervehtiessään minua? Suudellut kämmeniäni. Se oli vanha tapa, jota nykypäivänä ei enää käyttänyt juuri kukaan. Miettiessäni mitä tekisin kutsun kanssa, heittäisinkö sen roskeen vai päättäisinkö ottaa kutsun vastaan, päätin lopulta soittaa ystävälleni Janelle ja pyytää häntä käymään luonani. Jane saapui aina samantien kutsun saatua, häntä ei juuri koskaan tarvinnut kauaa odottaa. Hän luki kirjeen, jonka kreivi von Athos oli lähettänyt minulle ja oli pitkään vaiti sen jälkeen. Aloin jo hermostua. "No? Mitä minä teen?" kysyin lopulta, kun tiesin, etten muuten saisi vastausta. "Tiedätkö sinä edes, missä tämä kreivi asuu?" Jane kysyi ensimmäisenä tutkiessaan, oliko kirjeessä osoitetta. "En tiedä", puuskahtin turhautuneena. "Kirjeessä sanottiin, että minut noudetaan vaunuilla hänen luokseen...kai hän tarkoitti vaunuilla autoa?" Jane kohautti harteitaan ja siemaisi viiniä lasistaan. "Etkö sanonutkin, että hän vaikutti olevan rikas? Ehkä hän asuu jossain hienossa kartanossa ja hänellä on palvelijoita." Pyöräytin silmiäni Janen kommentille, vaikka mielessäni ajattelinkin samaa. Tämä kreivi von Athos oli vaikuttanut siltä, että hän asui hienossa talossa, enkä olisi yhtään ollut yllättynyt kartanosta ja palvelijoista. Mutta kuka nykyään asui niin hienosti? Kuninkaalliset ehkä, mutta kreivi ei vaikuttanut kuninkaalliselta. Hänessä oli jotain muuta. "Miksi et menisi katsomaan?" Jane ehdotti lopulta täydeksi yllätyksekseni. Tuijotin häntä hetken suu auki. "Että menisin katsomaan? Oletko järjiltäsi? En edes tunne häntä, enkä tiedä, minne olen menossa!" Jane nyökytteli myöntävästi samalla, kun minä vaahtosin hänelle, että hän oli koko idea oli täysin järjetön. "Ota se pienenä seikkailuna", Jane jatkoi yhä vakavalla äänen sävyllä. "Jos hän alkaa ahdistella, soita minulle, minä voin soittaa poliisit." "Sinä todellakin olet järjiltäsi!" tuhahtin, mutta en samalla voinut kieltää, etteikö minun tekisi mieli mennä. "Ehkä olen, mutta etkö sinä sitten ole yhtään kiinnostunut tästä kreivi von Athosista? Näytit viihtyvän hänen seurassaan sinä iltana, itseasiassa olit aivan hänen lumoisissaan." Minun oli pakko hymyillä. Jane tunsu minut liian hyvin. "Ehkä olinkin...", mutisin yrittäen kuulostaa salaperäiseltä. "Olet oikeassa, minulla ei ole mitään menetettävää, voin ihan hyvin lähteä katsomaan mistä on kyse." Jane kohotti viinilasinsa jälleen huulilleen ja hymyili. "Niin voit ja raportoit sitten ensimmäisenä minulle niistä tanssiaisista!" "Tietenkin, olethan sinä sentään paras ystäväni." "Ainoa ystäväsi", Jane muistutti ja siinä hän kyllä oli oikeassakin. Luin vielä uudelleen läpi kreivin lähettämän kirjeen ja vilkaisin ikkunasta ulos pimenevään iltaan. Siitä, kun olin viimeksi ollut tanssiaisiassa, oli kyllä kieltämättä aikaa. Osaisinkohan enää edes

tanssia? * * * Vaunut hakivat minut sovittuun aikaan. Olin pukeutunut ylleni kreivin lähettämän, upean punaisen mekon ja punaiset saappaat. Jane oli laittanut hiukseni ja olin meikannut viimeisen päälle. Ennen lähtöä olin juonut lasillisen viiniä, mutta tunsin oloni yhä hermostuneeksi. En tuntisi tanssiasissa ketään, enkä voinut sanoa tuntevani kovin hyvin kreiviäkään. No, jos rehellisiä oltiin, en tuntenut ollenkaan häntäkään. Olisin tarvinnut Janen tuekseni, mutta hän ei ollut saanut kutsua. Matka kesti arvioltaan puolisen tuntia, ehkä neljäkymmentä minuuttia. Maisemat vilisivät ohitse, kunnes huomasin, että olimme tulleet pois kaupungista. Vaunut pysähtyivät viimein ja niiden ajaja ilmoitti, että olimme perillä. Hän oli pienikokoinen, mutta pyöreähkö mies, jolla oli silinterihattu päässään ja pitkät, takkuiset hiukset. Hän avasi minulle oven, ojensi kätensä ja auttoi minut alas vaunuista. Katselin mitään sanomattomana ympärilleni. Edessäni kohosi suuri, tumma kartano, joka muistutti enemmän keskiaikaista linnaa. Ajuri kehotti minua siirtymään sisälle, taivaalle oli jo kerääntynyt joukko tummia sadepilviä, vaikka vielä päivällä oli ollut aurinkoista ja lämmintä. Samalla hetkellä linnan ovi avautui edessäni ja sai minut hetkeksi pysähtymään. Tunsin, miten kylmät väreet kulkivat selkääni pitkin ja epäröin. Olisiko minun sittenkään viisasta mennä sisälle? En kuitenkaan ehtinyt kääntyä, kun tumma hahmo ilmaantui oviaukkoon...oliko se itse kreivi? Ei, tällä hahmolla olikin vaaleat pitkät hiukset ja vaaleanpunainen viitta valkoisten ja vaaleanpunaisen vaatteidensa ympärillä. Hahmo kumarsi syvään ja ojensi kättään minua kohti. ”Tervetuloa kreivi von Athosin linnaan”, nuoren miehen ääni sanoi kutsuvasti. ”Olen kreivin poika Andrew ja minun tehtäväni on saattaa sinut sisään. Tapaat isäni myöhemmin, hänen täytyy vielä valmistautua tanssiaisia varten.” Epäröin yhä. Vaaleanpunaisiin sonnustautunut mies, joka väitti olevansa tämän mystisen kreivi von Athosin poika. Tilanne alkoi olla pala palalta uskomattomampi ja minun teki jo mieli soittaa Janelle. ”Älä pelkää”, Andrew jatkoi mahdollisimman rauhallisella äänellä. ”Isäni on odottanut sinua ja hän pettyisi kovasti, jollet tulisi. Sallithan hänelle edes yhden tanssin tänä iltana?” Minulla ei tainnut olla vaihtoehtoja. Olin varma, että jos olisin kääntynyt paetakseni, tämä Andrew olisi takuuvarmasti juossut minut kiinni ja raahannut sisälle linnaan vaikka väkisin. Kävelin rappuset ylös ja Andrewin ohitse sisälle hämärästi valaistuun linnaan. En osannut tehdä muuta kuin katsella sanattoman ympärilleni. Kaikkialla oli niin kaunista, suurta ja vanhanaikaista. Linnan sisustamiseen oli mitä ilmeisemmin käytetty suuria summia rahaa ja kreivihän oli vaikuttanut rikkaalta. Niin, no kuka rahaton nyt asuisikaan tällaisessa paikassa? ”Olkaa kuin kotonanne. Käyn ilmoittamassa isälleni, että olette saapuneet. Tapaatte hänet sitten, kun on sen aika”, Andrew ilmoitti, viittooi minua isoa salia päin ja katosi yläkertaan. Hetkinen, hän kirjaimellisesti katosi. Vielä hetki sitten hän oli seissyt vierelläni, mutta nyt häntä ei näkynyt missään. Olin ymmälläni, samalla peloissani. Vilkaisin portaita, jotka johtivat yläkertaan. Hän ei millään olisi voinut juosta niitä niin nopeasti, että olisi jo päässyt ylös huomaamattani. Minua puistatti ja olin jälleen valmis pakenemaan. Päätin kuitenkin lopulta jäädä ja siirtyä salin puolelle odottamaan itseä kreiviä. Ehkä hän voisi helpottaa oloani ja olla turvanani. Sali oli täynnä minulle tuntemattomia ihmisiä. Kaikki olivat pukeutuneet mustiin tai tummiin vaatteisiin ja punainen pukuni erottui turhankin hyvin joukosta. Minua tuijoteltiin, minusta kuiskittiin. Kukaan ei tervehtinyt, kukaan ei tullut tarjoamaan juotavaa. Kävelin hermostuneena peremmälle, asetuin sivummalle seisomaan, enkä tiennyt, mitä olisin tehnyt. Sisimpäni huusi, että minun olisi pitänyt paeta, mutta jalkani eivät totelleet. Sitten tapahtui jotain odottamatonta. Vieraat ihmiset tulivat lähemmäs. Heitä tuli joka puolelta, molemmilta sivuiltani, jopa takaani. He ahdistivat minut piirin keskelle, he kuiskittelivat keskenään ja osoittelivat minua. Osa heistä innostui jopa hyökkimään minua kohti pelotellakseen minua. Olisin halunnut huutaa, mutta en saanut ääntäkään ulos kurkustani.

Minun ei olisi pitänyt tulla tänne. Jopa puku ylläni ahdisti minua. ”Lopettakaa!” kuulin samassa terävän, mutta matalan äänen jostain edessäni seisovien ihmisten takaa. ”Jättäkää hänet rauhaan!” Vieraat siirtyivät kauemmas edestäni ja muodostivat eräänlaisen käytävän minun ja itse kreivi von Athosin väliin. Seisoin hievahtamatta paikoillani ja tuijotin suoraan eteeni. Tuntui hetken kuin kreivi olisi äänettömällä kehotuksellaan siirtänyt huomioni pelkästään häneen ja minusta tuntui jopa kuin hän ohjailisi minua jotenkin telepaattisesti. Aivan kuin hän olisi äänettömästi käskennyt minua rauhoittumaan ja minä tottelin. En enää pelännyt, mutta samalla en myöskään nähnyt muita vieraita ympärilläni. Olin kiinnittänyt katseeni pelkästään kreiviin ja sillä hetkellä halusin häntä melkein kuollakseni. Hän oli komea. Niin ylväs ja komea, että jalkani kantoivat minua vain juuri ja juuri, kun lähdin kävelemään häntä kohti. Hän ojensi kätensä ja kehotti minua äänettömästi jatkamaan. Pian tartuin minulle ojennettun käteen ja olin aivan lähellä kreiviä. Hän otti toisenkin käteni käteensä ja katsoi minua syvälle silmiin. Tuntui kuin olisin ollut täysin hänen vallassaan, kuin en tietäisi itse, mitä tekisin tai missä ylipäätään olin. Vieraat sulkiivat käytävän takanani ja asettuivat ympärillemme. Kuulin musiikkia ja aavistin, mitä oli tulossa. Jälleen äänettömästi kreivi johdatti minua vieraiden keskelle ja ohjasi askeleeni mukaan tanssiin. En liikkunut itse, tuntui kuin hän olisi liikuttanut minua koko tanssin ajan. Olin kai jonkinlaisessa hurmiossa, en tiennyt oikein itsekään, mitä helvettiä sillähetkellä oikein tapahtui. Musiikki ei tauonnut, vaikka kreivi viimein pysähtyi. Hän piti yhä kiinni käsistäni ja minä olin aivan lähellä häntä. Katsoimme toisiamme silmiin, enkä minä edes halunnut kääntää katsettani pois. En tiennyt, mitä seuraavaksi tapahtui, mutta aivan kuin olisin totellut kreivin ajatuksia. Kallistin vaistomaisesti päätäni oikealle. Pitkät, mustat hiukseni valahtivat alas ja paljastivat kaulani vaalean ihon. Kreivi päästi irti toisesta kädestäni ja pian hänen kasvonsa olivat aavistuksen lähempänä. Hänen sormensa koskettivat kaulani ihoa ja tunsin hänen ihonsa oudon kylmyyden. Kreivi työnsi minua varovasti lähemmäs itseään ja hetken minusta tuntui, kuin hän olisi haistellut minua. Pian hänen kielensä hipaisi kaulani ihoa saaden minut värähtämään. Näin, miten kreivi avasi suunsa ja paljasti hampaansa, jotka eivät olleet samanlaiset kuin tavallisella ihmisellä. Kulmahampaat olivat oudon pitkät ja terävät...tajusin kaiken vasta, kun oli jo liian myöhäistä. Nuo terävät hampaat iskeytyivät kaulaani ja kuulin, miten kreivi imi ahnaasti vertäni. Hän imi sitä niin ahnaasti, että tiesin, ettei hän lopettaisi, ennen kuin oli juonut viimeisenkin pisaran. Ja minä annoin hänen juoda. En työntänyt häntä pois, enkä olisi varmasti siihen kyennytkään. Kesti vielä kauan, ennen kuin silmistäni sammui viimeinenkin valo ja sydämeni pysähtyi. * * * Kreivi von Athos: Kaikki, mihin koskin särkyi. Kaiken, mitä tahdoin, menetin. En koskaan saanut tuntea rakkautta, en koskaan saanut ketään pitämään minusta oikeasti. He kaikki olivat aina minun vallassani. Ilman voimaani he olisivat juosseet pakoon...ehkä niin olisi ollut parempi. En olisi kyennyt tappamaan heitä. Olisi ollut parempi, jos en olisi päässyt riistämään enää yhdenkään ihmisen elämää. Mutta minä olin hirviö ja hirviönä minun oli elättävä. Elättävä ikuisuus. Ikuisuus, jonka tulisin elämään yksin. Yksin vailla minkäänlaista rakkautta. Kukaan ei tiennyt, miten paljon se sattui. Jopa minuun, vaikka en enää tuntenutkaan mitään. Vaikka olin jo aikoja sitten itse lakannut hengittämästä. Nainen käsivarsillani oli ollut kaikki, mitä olin halunnut. Minkä olin saanut ja menettänyt. Ahneuttani. En kyennyt koskaan hallitsemaan itseäni. Veri oli aina liian vahvaa ja makeaa.